

Veselio sam se knjizi PRIKRIVENA GROBIŠTA HRVATA U REPUBLICI SLOVENIJI od dr. Mitje ferenca i Zeljka Kuzatka. Knjigu sam u Zagrebu dobio na poklon od svoga prijatelja Kuzatka. Upravo na drugi dan Cetvrtoga žrtvoslovnog kongresa on mi je nju darovao s vrlo toplom posvetom.

Cim sam u knjizi vidio da je Bože Vukušić njezin izvršni urednik, svoga prijatelja Kuzatka sam uvelike razočarao, rekavši mu da, s gledišta HOS-a Nezavisne Države Hrvatske, knjigu smatram negativnom. Ovo sam obrazložio svojim uvjerenjem da je B. Vukušić glasnogovornik "antifašističke" Vlade Republike Hrvatske koja nije četrigodišnje postojanje NDH-a kao Drzave Hrvatske. Dosljedno tome, ta vlada želi izbrisati svaki spomen njezinih vojnih postrojbi kao Hrvatske Vojske. Upravo zato, izraz „Hrvatska vojska" potpuno je izbrisan sa bleiburške spomen-ploče. B. Vukušić, sudeći iz par njegovih pisama meni, to brisanje obrazlaže pravim udbaškim smicalicama na koje sam se u 50 godina svoga hrvatskog javnoga rada itekako navikao.

Kada sam nedavno pročitao tu novu knjigu, odmah sam zaključio da će „antifašistička“ Vlada R. Hrvatske sa zahvalnošću pozdraviti njezino objelodanjenje. Prevario se nisam. Preko interneta sam doznao da je M. Kezić, ministar savjetnik hrvatskog veleposlanstva u Ljubljani, na promociji knjige nju oduševljeno prihvatio i nju preporučio hrvatskim, slovenskim i međunarodnim čitateljima. Knjiga je pisana na hrvatskom, slovenskom i engleskom jeziku.

Predgovor daje ton čitavoj knjizi. Pisac Predgovora je dr. Dražen Zivić koji, iako je godine 2001. bio moj suurednik knjige Hrvatski Holocaust, Bleiburskoj tragediji piše površno, nelogički i neobjektivno. On na jednom mjestu smatra tu tragediju "jednom od najvećih nacionalnih tragedija hrvatskog naroda u njegovoj povijesti". Na jednom drugom mjestu on tu tragediju nazivlje najvećim stradanjem hrvatske povijesti. Zivić Bleiburšku tragediju opetovano u jedini nazivlje hrvatskim Križnim putem. On se je, dakle udaljio od terminologije Hrvatskog Holocausta jer u ovoj knjizi često je riječ o „marševima smrti“, posutim hrvatskim Kalvarijama diljem Titove Jugoslavije.

Zivić, kao što su to činili i njegovi sumišljenici na "Znanstvenom" simpoziju o Bleiburškoj tragediji u Zagrebu godine 2005., piše o vojnim operacijama jugo-partizana protiv vojnih postrojbi NDH-a u drugoj polovini godine 1944. i prvoj polovini godine 1945. Mjesto da te operacije ko i one od samoga početka NDH karakterizira i opiše kao predbleiburške pokolje, koji su bili slični onima poslije kobnoga 15. svibnja 1945., on se priklanja revizionizmu dr. Josipa Jurčevića i Bože Vukušića te svojim izrazom "možda" tvrdi da glavnina hrvatskih izbjeglica nije uopće prešla austrijsko-slovensku granicu već je od partizana zaustavljena na slovenskom teritoriju. Radi se, dakle, o razvodnjavanju Bleiburške tragedije i o "tjeranju vode" na mlin Titovih sljedbenika.

Prema dr. Ziviću, hrvatski Križni put je završio 2. kolovoza 1945. Prema mojemu istraživanju i prema u mojoj knjizi najduljemu iskazu Dragutina Schlatta, koji sam ja godine 1960. na vrpcu snimio i s nje taj tekst na papir stavio, "marševi smrti" trajali su dvije i pol godine poslije Drugoga svjetskog rata i protezali su se diljem svih šest "Republika" komunističke Jugoslavije. Moguće je da se Zivićevi izrazi "licitiranje brojka", "maksimalnost" i "nepouzdanost podataka" odnose baš na svjedočanstvo hrvatskog vojnog veterana D. Schlatta. Bez ikakve sumnje, ti izrazi se odnose na moje analize golemog broja primarnih "bleiburških" dokumenata i na moju procjenu od 600 000 (šest stotina tisuća) mučenika Bleiburške tragedije.

Iako su britanske snage himbenim lažima, da one svoje zarobljenike prevoze u izbjegličke logore u Italiji, a njih su slale na klaonicu u Jugoslaviji, Zivić na jednom mjestu tvrdi da one nisu počinile zločin. Na jednome drugome mjestu on priznaje veliku britansku krivicu za počinjeni zločin jer su "u njemu svjesno ili nesvjesno sudjelovali". Svatko, tko i malu znade misliti, u toj riječi "nesvjesno", promatranog unutar konteksta Predgovora, mora zapaziti Zivićevu nelogičnost.

Kad dr. Zivić za Bleiburšku tragediju okrivljuje političke i vojne vlasti NDH-a, on svoje pero čvrstu drži i tim vlastima pripisuje odgovornost za tu nacionalnu tragediju "toliko zbog nedovoljno pripremljene odluke n povlačenju prema zapadu, u okrilje angloameričkih snaga, toliko zbog sudbinske povezanosti hrvatske države Trećega Reicha". Pisac ove tvrdnje "znanstveno" prelazi preko pristupa NDH-a Zenevskoj konvenciji već u samome početku godine 1943. kao da taj korak uopće ne spada u pripremanje povlačenja HOS-a i predaju istih zapadnim saveznicima. Zivić također prelazi preko zapovijedi našega vrhovništva te iste godine Hrvatskim oružanim snagama da se priključe snagama zapadnih saveznika u slučaju njihova iskrcavanja na obalama hrvatskoga Jadrana. Naprotiv, partizansko vrhovništvo pripremalo se tih sudbonosnih dana priključiti Trećemu Reichu, čiji su saveznici već bili dvije godine prije proglašenja NDH-a!!

Labavost svojih plitkih argumenata Zivić najviše očituje priklanjanjući se revanšizmu Predsjednika Stipe Mesića, što je potpuno jasno iz slijedećega citata: "Valja naglasiti da i danas među povjesničarima ili preživjelim sudionicima tih zbivanja ima glasova koji, doduše, više ne niječu bleiburške zločine, ali ih stavljaju u kontekst osvete pojedinaca za stradanja pretrpljena tijekom rata". I ova sramotna i žalosna izjava "tjera vodu" na jogo-partizanski mlin!

Ferenc-Kuzatkova knjiga izašla je sredinom ove godine u nakladi Počasnog bleiburškog voda; sunakladnik PBV-a je Damir Radoš iz Sjeverne Kalifornije koji je također podupiratelj moje knjige Hrvatski Holocaust u njezinom drugom i trećem izdanju od godine 2005. Nova knjiga o prikrivenim grobištima Hrvata u Sloveniji zaista je luksuzno opremljena. Dvostrukog je formata knjige HH i vrlo je impresivno uređena. Ona ima 200 stranica s mnogim stručno snimljenim i još stručnije izradjenim fotografijama. Knjiga je opremljena s nekoliko zorno i profesionalno

izradjenih tabela na kojima je plavom bojom istaknuto 127 grobišta hrvatskih žrtava. Daleko je veći broj zajedničkih grobišta u kojima su Hrvati, Slovenci, Nijemci, Talijani, Srbi, itd. Autori nam donose i nekoliko mapa slovenskog teritorija koje ocrtavaju masovnim grobljima posuto slovensko tlo. Sto se tiče fotografija, tabela i mapa, slažem se s dr. Zvonimirom Separovičem, da je ovo knjiga visoke dokumentarnosti.

Već na početku Ferenc-Kuzatkove analize pažljivim i kritičkim čitateljima ipak će upasti u oči da obadva autora u raskorak idu s engleskim i hrvatskim dokumentima koji govore o 500 000 (pet stotina tisuća) hrvatskog mnoštva na Bleiburškom polju sredinom svibnja 1945. Dr. Mitja Ferenc i Zeljko Kuzatko doslovno tvrde a ja naglašavam njihove riječi kako slijedi: "Najveći dio hrvatskih izbjeglica zarobljen je prilikom povlačenja još na slovenskom tlu, dok se dio njih na britanski pritisak 15. svibnja 1945. godine pored Bleiburga predalo (sic) jugoslavenskoj vojsci". Ova tvrdnja je "tjeranje vode" na jugopartizanski mlin!!

U Ferenc-Kuzatkovoj analizi nalazimo i minimiziranje sveukupnog broja hrvatskih žrtava. Obadva autora tvrde da je "bez sudjenja izgubilo živote najmanje više desetaka tisuća ljudi". Ovo je općenito minimiziranje, dočim posebno minimiziranje, naime, od "nekoliko tisuća" žrtava, odnosi se na antitenkovske rovove u Teznu kod Maribora. Samu dužinu autori od pet kilometara svode na 900 metara kao da uopće nisu čitali moje životno djelo Operation Slaughterhouse/Hrvatski Holokaust. Ja sam mariborskim pokoljima, uključivši i antitenkovske rovove posvetio jedno čitavo poglavlje od neopisive vrijednosti zbog preužasnih detalja, svježe napisanih od samih očevidaca. Jedan svjedok služi se brojkom od 40 000 (četrdeset tisuća). Jedan drugi svjedok procjenjuje broj tih žrtava na 70 000 (sedamdeset tisuća). Jedan očevidac-partizan u rovovima u Teznu vidio je tako golem broj hrvatskih žrtava da on veli da je tu pobijena čitava Hrvatska vojska.

Sudeći po bibliografiji, autori su u rukama imali moje djelo, iako na engleskom izdanju od 1970. Bože Vukušić kao izvrsni urednik već po drugi put mene briše kao glavnog urednika i tu čast pripisuje Stanku Goldescu (sic). Pisci su u mojoj knjizi barem vidjeli velik broj dokumenata. Usprkos tome, oni zagovaraju kritičnu distanciju, pogotovo prema usmenim izvorima zbog pomanjkanja (sic) dokumenata. "Zapisi svjedočenja o poslijeratnim pomorima", oni pišu, "su rijetki (sic) a o lokacijama grobišta skoro ih nema". Ako je stvar s dokumentacijom tako kritično rijetka, na temelju čega učeni prof. C. Michael McAdams u svojem pisanju o Bleiburškoj tragediji naglašava da je Operation Slaughterhouse definitivno djelo o toj najvećoj tragediji hrvatske povijesti? Na ovo pitanje mogu nam odgovoriti B. Vukušić i njegovi istomišljenici koji su to i druga priznanja meni "znanstvenu" izbrisali iz McAdamsova predavanja na Simpoziju o Bleiburškoj tragediji u Zagrebu godine 2005.

Pod briznim okom B. Vukušića, dr. Ferenc i g. Kuzatku, u pitanje dovode dokumentarnu vrijednost ne samo mojih knjiga nego i onih napisanih od dr. Ive Bogdana, od prof. Vinka Nikolića i dr. Franje Nevistića. Oni ovo naše pisanje smatraju političkom (sic) emigrantskom publicistikom!!

Zbog mnogobrojnih fotografija, zbog nekoliko zorno izradjenih tabela te i zbog nekoliko mapa, Ferenc-Kuzatkova knjiga ima visoku dokumentarnu vrijednost. Ovu vrijednost uvelike joj narušava plitki, nelogički i u nekoliko pasusa protuslovni predgovor dr. Zivića. I tekst analize i opis fotografija hramlju na mnogo više mjesta nego sam ja kadar to u ovome prikazu navesti. U ovako mutnoj vodi hrvatski "antifašistički" političari u svoje mreže hvataju krupne i sitne ribe. U ovome im pomazu revizionistički povjesničari neovisne Republike Hrvatske. Stoga, nije nikakvo čudo što preko svojih predstavnika u Ljubljani "antifašistička" Vlada R. Hrvatske svoj blagoslov daje toj novoj knjizi.

Medjutim, veliko bi čudo bilo kad bi ta vlada u zaštitu uzela moje djelo u dva izdanja na engleskom i u tri izdanja na hrvatskom. Ona to neće nikada učiniti jer ona sve više promiče jugo-partizanski antifašizam i veliča superzločinca Josipa Broza Tita i njegove hrvatožderske "narodne heroje".

Prikrivena grobišta Hrvata u Sloveniji i nadalje će tako ostati i neće biti sondirana jer mnogo toga je gnjilo u Republici Hrvatskoj. U njoj vlada moralni kaos pa njezina vlada ne vodi brigu ni o masovnim grobištima mojega poklanog naraštaja kojima je okružen glavni grad Hrvatske i koja se prostiru diljem Lijepe naše. Upravo zato, ona ne slijedi ni primjer susjedne Italije niti onaj podalje Njemačke. Ove dvije zemlje, kako iz Ferene-Kuzatkove knjige doznajemo, sa Slovenijom su potpisale bilateralne ugovore o prenosu posmrtnih ostataka svojih pobijenih sugradjana da im kosti mir nadju u njihovoj rodnoj zemlji. "Antifašistička" Vlada Republike Hrvatske takova se ugovora više boji nego djavao tamjana jer će na svijetlo izbiti potpuna istina o stotinama tisuća hrvatskih mučenika.

U vidu svega gore iznešenoga, opet apeliram na djecu, unučad, rodbinu i prijatelje naših mučenika da se organiziraju i sakupljaju podatke o svojim bez ikakva suda pobijenim očevima, djedovima i prijateljima. Objavljujte te podatke pod pokroviteljstvom svojih katoličkih župa. Kad se svi dokumenti prikupe u jednu cjelinu, ni "antifašistička" Hrvatska ni nemoralna Evropska unija neće u tome pitanju ostati prekrštenih ruku jer nevino prolivena krv stotina tisuća naših velikih mučenika vapi pred Božjim prijestoljem. U to ime, Zivio Krist Kralj! Zivila Marija Kraljica Hrvata-Mučenka! Zivio sv. Josip, Zaštitnik hrvatskog naroda! Zivila vječna Hrvatska!

Comments (1)

Show/Hide comments

written by Andjelko Galic, July 16, 2007

Kako je profesor Prcela ovo blago rekao a stvarnost je puno grublja. Bozo Vukusic, vuk u ovcijoj kozi, stalno pokusava kod naivnih stvoriti dojam o nekakvoj svojoj zahrinutosti za zrtve partizanskog terora a tamo u praksi vec godinama radi sve sto moze da umanja, zamamulji i zamuti sto god vise moze.

Profesore Prcela, hvala Vam na ovom prilogu. Ja vec odavno znam da Vukusic (a mozda bez Vaseg znanja) i Separovic zajedno s Vukojevicem vec odavno potkopavaju bilo kakvu ozbiljnu istragu po ovom pitanju.

Ova je tema za njih postala presudna jer nigdje se na drugom mjestu uzas te njihove partizanstine ne vidi tako dobro kao na ovom krvavom progonu naseg naroda godinama nakon sto je rat i formalno i pravno vec bio završen.